

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ягоферова Анатолія Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини дванадцятої статті 20 Закону України „Про статус народного депутата України“ та абзацу першого пункту 13 розділу XV „Прикінцеві положення“ Закону України „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“

м. К и ї в
26 лютого 2019 року
№ 43-1(I)/2019

Справа № 3-34/2019(739/19)

Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гультая Михайла Мирославовича – головуючого,
Головатого Сергія Петровича,
Колісника Віктора Павловича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ягоферова Анатолія Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини дванадцятої статті 20 Закону України „Про статус народного депутата України“ від 17 листопада 1992 року № 2790–XII (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 3, ст. 17) зі змінами та абзацу першого пункту 13 розділу XV „Прикінцеві положення“ Закону України „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“ від 9 липня 2003 року № 1058–IV (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., №№ 49–51, ст. 376) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Колісника В.П. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Ягоферов А.М. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині першій статті 8, частині третій статті 22, частинам першій, четвертій статті 41, частині першій статті 46, частині першій статті 58 Конституції України (конституційність) частину дванадцяту статті 20 Закону України „Про статус народного депутата України“ від 17 листопада 1992 року № 2790–ХІІ зі змінами (далі – Закон № 2790) та абзац перший пункту 13 розділу XV „Прикінцеві положення“ Закону України „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“ від 9 липня 2003 року № 1058–IV зі змінами (далі – Закон № 1058).

У частині дванадцятій статті 20 Закону № 2790 зазначено, що пенсійне забезпечення народних депутатів здійснюється відповідно до Закону № 1058.

Абзацом першим пункту 13 розділу XV „Прикінцеві положення“ Закону № 1058 передбачено, що „у разі якщо особі призначено пенсію відповідно до законів України „Про державну службу“, „Про службу в органах місцевого самоврядування“, „Про прокуратуру“, „Про статус народного депутата України“, „Про наукову і науково-технічну діяльність“, її виплата продовжується до переведення за бажанням особи на пенсію на інших підставах або за бажанням особи поновлюється у розмірі, який було встановлено до переведення; до такого переведення розмір пенсії, встановлений до дня набрання чинності Законом України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення пенсій“, не переглядається та пенсія не індексується; різниця між розміром пенсії, на який має право особа відповідно до зазначених законодавчих актів, та

розміром пенсії із солідарної системи відповідно до цього Закону фінансується за рахунок коштів Державного бюджету України“.

З аналізу змісту конституційної скарги та долучених до неї копій судових рішень впливає таке.

Ягоферов А.М. з 7 листопада 2006 року отримує пенсію за віком, призначену відповідно до Закону України „Про статус народного депутата України“ від 17 листопада 1992 року № 2790–ХІІ у редакції, що була чинною на момент призначення йому пенсії. Абзацом шостим частини дванадцятої статті 20 цього закону у вказаній редакції було передбачено, що „у разі зміни розміру заробітної плати працюючим народним депутатам України відповідно здійснюється перерахунок раніше призначених пенсій; перерахунок пенсій здійснюється із суми, що складається з посадового окладу з урахуванням всіх доплат та надбавок працюючого народного депутата на момент виникнення права на перерахунок пенсій і провадиться з першого числа місяця, що йде за місяцем, в якому настали зазначені обставини“.

Лівобережне об'єднане управління Пенсійного фонду України в місті Києві (далі – Управління) листом від 19 лютого 2018 року відмовило Ягоферову А.М. у здійсненні перерахунку призначеної пенсії у зв'язку з підвищенням заробітної плати працюючим народним депутатам України.

Ягоферов А.М. звернувся до окружного адміністративного суду міста Києва з позовом до Головного управління Пенсійного фонду України в місті Києві про визнання протиправною відмови Управління у здійсненні перерахунку пенсії з 1 жовтня 2017 року. У позові до цього суду Ягоферов А.М. також просив зобов'язати Управління здійснити йому з 1 жовтня 2017 року та з 1 січня 2018 року перерахунок пенсії у зв'язку зі зміною розміру заробітної плати працюючим народним депутатам України, а також нарахувати та виплатити заборгованість з 1 жовтня 2017 року та з 1 січня 2018 року в установленому порядку.

Окружний адміністративний суд міста Києва рішенням від 2 липня 2018 року повністю відмовив Ягоферову А.М. у задоволенні позовних вимог.

Київський апеляційний адміністративний суд постановою від 25 вересня 2018 року залишив без змін рішення окружного адміністративного суду міста Києва від 2 липня 2018 року.

Верховний Суд ухвалою від 5 листопада 2018 року відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Ягоферова А.М. на рішення окружного адміністративного суду міста Києва від 2 липня 2018 року та постанову Київського апеляційного адміністративного суду від 25 вересня 2018 року.

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що частина дванадцята статті 20 Закону № 2790 та абзац перший пункту 13 розділу XV „Прикінцеві положення“ Закону № 1058, застосовані у постанові Київського апеляційного адміністративного суду від 25 вересня 2018 року, яка, на думку Ягоферова А.М., є остаточним судовим рішенням у його справі, порушують його право на соціальний захист та право вільно володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Згідно зі статтею 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої).

Відповідно до пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією

України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону.

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що Ягоферов А.М. цитує окремі положення Основного Закону України, законів України, юридичні позиції Конституційного Суду України та посилається на рішення Європейського суду з прав людини, однак не зазначає, у чому саме полягає неконституційність частини дванадцятої статті 20 Закону № 2790 та абзацу першого пункту 13 розділу XV „Прикінцеві положення“ Закону № 1058.

Конституційний Суд України неодноразово наголошував, що цитування приписів Конституції України, наведення змісту положень законів та юридичних позицій Конституційного Суду України без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Крім того, постанова Київського апеляційного адміністративного суду від 25 вересня 2018 року, яку суб'єкт права на конституційну скаргу вважає остаточним судовим рішенням у його справі, набрала законної сили в день її прийняття. Автор клопотання подав конституційну скаргу до Конституційного Суду України 4 лютого 2019 року, тобто з порушенням строку її подання, встановленого пунктом 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, є підстави для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до

§ 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів
Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ягоферова Анатолія Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини дванадцятої статті 20 Закону України „Про статус народного депутата України“ від 17 листопада 1992 року № 2790–ХІІ зі змінами та абзацу першого пункту 13 розділу XV „Прикінцеві положення“ Закону України „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“ від 9 липня 2003 року № 1058–ІV зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**